

TOM HANKS

neobvyklý typ

(něco málo povídek)

TOM HANKS

neobvyklý typ
(něco málo povídek)

2018

Copyright © 2017 by Clavius Base, Inc.
Copyright © 2018 by Nakladatelství Domino
Translation © 2018 by Vladimír Medek

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu UNCOMMON TYPE: SOME STORIES
vydaného nakladatelstvím Alfred A. Knopf, Publisher, New York 2017,
přeložil Vladimír Medek
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redakce: Petra Biache
Korektura: Iveta Muchová, Dana Konvičková, Hana Pušová
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská a Dušan Žárský
Ilustrace obálky: Tomski&Polanski
Vydání první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
V září 2018

ISBN: 978-80-7498-283-5

Obsah

VĚNOVÁNÍ | 7

PODĚKOVÁNÍ | 9

TŘI ÚMORNÉ TÝDNY | 11

ŠTĚDRÝ DEN 1953 | 47

PROPAGAČNÍ KAMPAŇ VE MĚSTĚ SVĚTEL | 73

NAŠE MĚSTO DNES S HANKEM FISETEM –
SLON V REDAKCI | 99

VÍTEJ NA MARSU | 105

MĚSÍC NA GREENOVĚ ULICI | 127

ALAN BEAN PLUS ČTYŘI | 159

NAŠE MĚSTO DNES S HANKEM FISETEM –
NA VLASTNÍ PĚST VE VELKÉM JABLKU | 171

KDO JE KDO? | 177

SENZAČNÍ VÍKEND | 201

TOTO JSOU ZAMYŠLENÍ MÉHO SRDCE | 239

NAŠE MĚSTO DNES S HANKEM FISETEM –
ZPÁTKY Z VÝLETU DO MINULOSTI | 257

MINULOST JE PRO NÁS DŮLEŽITÁ | 263

POBUĎTE U NÁS | 301

ZAJDĚTE ZA COSTASEM | 357

NAŠE MĚSTO DNES S HANKEM FISETEM –
VAŠE APOŠTOLKA, ESPERANZA | 391

STEVE WONG JE TŘÍDA | 397

Ritě a všem dětem.

Kvůli Noře.

Poděkování

Srdečné díky Anně Stringfieldové, Stevu Martinovi, Esther Newbergové a Peteru Gethersovi – švagrovým a švagrům těchto slov, spojených v manželském svazku.

Zvláštní uznání E. A. Hanksové za její modrou tužku a pronikavé, upřímné oči.

Plus smeknutí čapky a děčko k tomu jak Gail Collinsové, tak Deborah Triesmanové.

A díky všem v nakladatelství Penguin Random, kteří tyto povídky pročetli, pochválili, vylepšili a postarali se, aby vypadaly k světu.

Tři úmorné týdny

1. DEN

Anna prohlásila, že jediné místo, kde pro MDashe můžeme najít dárek, který pro něj bude mít trvalý význam, je Velkosklad starožitností, ani ne tak úložiště starých pokladů, jako každodenní bleší trh v budově bývalého kina Lux. Dřív než HBO, Netflix a sto sedm dalších zdrojů povyražení přivedly Lux k bankrotu, proseděl jsem v tom kdysi nádherném paláci spoustu dlouhých hodin a díval se na filmy. Teď se tam v dlouhé řadě stánků nabízí, co se vydává za starožitnosti. Anna a já jsme se byli podívat úplně ve všech.

MDashovi mělo být uděleno americké občanství, což pro nás byla stejně velká událost jako pro něj. Prarodičům Steva Wonga ho udělili ve čtyřicátých letech. Můj táta utekl východoevropským komunistům – těm neschopným vrahounům – v 70. letech, a Annini předkové už kdysi dávno veslovali na lodích přes severní Atlantik s cílem vydrancovat všechno, co se

v Novém světě vydrancovat dalo. Podle jejich rodinné legendy právě oni objevili ostrov Martha's Vineyard.

Mohammed Dayax-Abdo se už zakrátko měl stát stejným Američanem jako Abdo Pie, takže jsme mu chtěli dát něco starobylého, nějaký *objet d'patriotic*, ve kterém by bylo celé dědictví a humor jeho nové vlasti. Myslel jsem, že starý vozíček „Radio Flyer“ v druhém stánku by to dokonale splňoval. „Až bude mít americké děti, dá ten vozíček jim,“ mínil jsem.

Anna však nehodlala koupit první starožitnost, která nám přišla pod ruku, takže jsme pátrali dál. Koupil jsem americkou vlajku ze 40. let, s osmačtyřiceti hvězdami. Měla MDashovi připomínat, že jeho adoptivní vlast se ještě stále vytváří – že někde na jejích úrodných pláních je místo pro dobré občany, právě tak jako se do modrého pole nad červenými a bílými pruhy mohou vejít ještě další hvězdy. Anna to schválila, nepřestávala však hledat; chtěla najít dárek, který by byl mnohem mimořádnější. Chtěla něco jedinečného, něco, čemu by nebylo nic rovno. Po třech hodinách usoudila, že s tím vozíčkem „Radio Flyer“ je to konec konců dobrý nápad.

Právě když jsme v mé VW dodávce vyjžděli z parkoviště, začalo pršet. Museli jsme ke mně domů jet pomalu, protože mám na stěračích tak staré lišty, že na předním skle zůstávaly šmouhy. Bouřka pokračovala až do pozdních večerních hodin, takže Anna, místo aby jela domů, vysedávala u mě a pouštěla si staré matčiny pásy (které jsem přehrál na cédéčka) a kroutila hlavou nad jejím eklektickým vkusem, do něhož se vešlo snad všechno od Pretenders přes O'Jays až po skupinu Taj Mahal.

Když došlo na „Nezvedené děcko“ Iggyho Popa, zeptala se: „Máš vůbec nějakou hudbu z posledních dvaceti let?“

Udělal jsem kukuřičné placky s trhaným vepřovým. Anna pila víno, já pivo. Rozdělala oheň v mých krbových kamnech a prohlásila, že si připadá jako první osadnice v prériích. To už se snesla noc a seděli jsme na pohovce; svítil nám jenom oheň v krbu a ukazatel síly zvuku na displeji přehrávače, přecházející od zelené k oranžové a občas i červené. V bouři, která byla na míle daleko, šlehal vzdálené plošné blesky.

„Víš co?“ zeptala se mě. „Je neděle.“

„To vím,“ řekl jsem jí. „Žiju přítomností.“

„Právě to na tobě obdivuju. Jsi chytrý. Starostlivý. Lehkovážný, skoro až lenivý.“

„Přešla jsi od lichotek k urážkám.“

„Tak místo *lenost* dosaď *unylost*,“ řekla a usrkla si vína. „Jde o to, že se mi líbíš.“

„Ty mně taky.“ Zauvažoval jsem, kam tenhle rozhovor povede. „Ty se mnou flirtuješ?“

„Ne,“ řekla Anna. „Dělám ti návrhy. To je něco úplně jiného. Flirtování je rybolov. Možná se na háček chytíš, možná ne. Návrhy jsou první krok k tomu, abychom se dohodli.“

Pochopte, že Anna a já se známe už od střední školy (Venkovská škola svatého Antonína s každodenní docházkou! Vpřed, křížáci!). Nechodili jsme spolu, ale patřili jsme ke stejné partě a rádi jsme vídali jeden druhého. Po několika letech na vysoké a několika dalších, kdy jsem se staral o mamku, jsem si opatřil licenci a nějaký čas jsem předstíral, že se živím jako

realitní agent. Jednou přišla ke mně do kanceláře, protože potřebovala najmout místnosti pro svou grafickou firmu a já jsem byl jediný agent, kterému mohla důvěřovat, poněvadž jsem svého času chodil s jednou její přítelkyní. A když jsme se rozešli, nezachoval jsem se jako mamlas.

Anna byla stále velice hezká. Nikdy neztratila svou štíhlou postavu podobnou napjatému provazu, jaká se dá vypěstovat jedině při triatlonu; v minulosti se mu totiž opravdu věnovala. Ukázal jsem jí několik prostor, které byly k dispozici, ale nestála o ně z důvodů, které mi nedávaly valný smysl. Viděl jsem, že je i nadále rázná, cílevědomá a neustále ve střehu, jako bývala ve VŠSA. Neušla jí sebemenší maličkost a nenechala jediný kámen neobrácený, neprohlédnutý, nezaznamenaný nebo nevyměňený, pokud ho bylo potřeba vyměnit. Dospělá Anna nebyla můj typ ani o trochu víc, než bývala Dospívající Anna.

Je tudíž dost zvláštní, že se z nás stali tak dobří přátelé, mnohem bližší, než když jsme byli dětmi. Patřím k těm lenivým samotářům, kteří dokážou v klidu proflákat den a nemít přitom pocit, že promarnili jedinou vteřinu. Abych pravdu řekl, hned jak jsem prodal mamčin dům a uložil jsem peníze do investic, stáhl jsem se ze svého údajného podnikání a zařídil jsem si ten nejlepší život, jaký si kdo může představit. Dejte mi pár košů prádla na vyprání a hokejový zápas na kanálu NHL, a mám zábavu na celé odpoledne. Za dobu, kterou strávím koumáním nad bílým a barevným prádlem, postaví Anna v podkrovní sádrokartonové příčky, zpracuje si daňové přiznání, udělá si vlastní čerstvé těstoviny a spustí na internetu výměnný obchod s oblečením. Spí v záchvatech přerušovaných procítáním, od

půlnoci do svítání, a to jí dodá dost energie, aby celý den jela na plný plyn. Já spím, jak dlouho jen můžu, a každé odpoledne si o půl třetí schrupnu.

„Teď tě políbím,“ a Anna hned udělala přesně to, co řekla.

Tak to jsme ještě nikdy nedělali, až na ta zběžná líbnutí na tvář, která patří k objetím na pozdrav. Ten večer se mi však předváděla ve zcela nové podobě, a já jsem byl zmatený a napjatý.

„Heleď, uvolni se,“ řekla šeptem. Držela mě kolem krku. Voněla setsakra příjemně a bylo z ní cítit víno. „Je den Páně, den odpočinku. Tohle nebude práce.“

Znovu jsme se políbili; tentokrát jsem byl soustředěným a zaujatým účastníkem. Obemkl jsem ji pažemi a přitáhl jsem ji k sobě. Přitiskli jsme se jeden k druhému a uvolnili jsme se. Oba jsme našli krk toho druhého a propracovali jsme se zpátky k ústům. Takhle jsem žádnou ženu nelíbal už skoro rok, od té doby, co mi ta mrcha Mona nejenže dala kopačky, ale ještě mi z náprsní tašky šlohla hotovost (s Monou byly problémy, ale při líbání byla báječná).

„Jsi pašák,“ vzdychla Anna.

„Sabat šalom,“ odpověděl jsem jí. „Tohle jsme měli udělat už dávno.“

„Myslím, že by nám přišlo vhod spolu chvílku pobýt pěkně kůží na kůži,“ šeptla Anna. „Svlékni se.“

Udělal jsem to. A když se svlékla také, byl jsem už ztracený případ.

2. DEN

V pondělí jsem si dal k snídani pohankové lívance, klobásu *chorizo*, velkou misku borůvek a překapávanou kávu. Anna si vybrala bylinkový čaj, který jsem měl kdovíjak dlouho zastrčený ve spíži, a malou misku ořechů, ty si rozsekala sekáčkem. Potom si ještě odpočítala osm borůvek, aby doplnila svou výživnou snídani. Neměl bych asi říkat, že ani jeden z nás neměl při jídle nic na sobě, protože by nás mohli mít za nudisty, ale po pravdě jsme vylezli z postele bez nejmenších zábran.

Když se oblékala do práce, oznámila mi, že se přihlásíme na hodiny potápění s dýchacím přístrojem.

„My dva?“ zeptal jsem se jí.

„Jasně. Uděláme si zkoušky,“ řekla. „A ty si musíš pořídit nějaké sportovní oblečení. Běžecské boty a tepláky. Zajdi si do prodejny Foot Locker v nákupním centru Arden. Potom přijď ke mně do kanceláře a půjdeme na oběd. Vezmi s sebou ten vozíček a vlajku pro MDashe a zabalíme je.“

„Fajn,“ přikývl jsem.

„Dneska připravím večeři u mě, podíváme se na nějaký dokumentární film a pak budeme v mé posteli dělat to, co jsme včera v noci dělali ve tvé.“

„Fajn,“ opakoval jsem.

3. DEN

Nakonec mě do prodejny Foot Locker zavedla Anna, a přiměla mě, abych si vyzkoušel pět různých párů bot (shodli jsme

se na tretrách) a čtyři druhy teplákových kalhot a triček (od Nike). Pak jsme nakoupili jídlo a pití na večírek, který Anna chtěla uspořádat pro MDashe. Řekla, že můj dům je na tu oslavu jediné vhodné místo.

Kolem poledne byl MDash jedním ze šestnácti set nastávajících Američanů, kteří v hale Sportovní arény se zdviženou pravou rukou přísahali věrnost Americe – noví občané, kteří budou zachovávat, ochraňovat a hájit Ústavu, jež teď byla právě tak jejich jako prezidenta Spojených států. Steve Wong, Anna a já jsme seděli na tribuně a sledovali jsme naturalizaci záplavy přistěhovalců, jejichž pleť měla všechny barvy lidského rodu. Byla to úžasná podívaná a všechny tři nás dojala – ze všeho nejvíc Annu. Plakala, s obličejem zabořeným do svých prsou.

„Je to... tak... krásné,“ nepřestávala vzlykat. „Bože můj... já... tuhle zemi... miluju.“

MDashovi kolegové z obchodu Home Depot s potřebami pro dům a zahradu, kteří dostali volno, ke mně dorazili se spoustou levných amerických vlaječek, koupených se zaměstnaneckou slevou. Steve Wong nainstaloval karaoke a přiměli jsme MDashe, aby zpíval písně, v jejichž textech byla zmíněna „Amerika“. Došlo na: „Americkou ženu“, „Americké děvče“ a dokonce i „Ducha Ameriky“ od Beach Boys, i když ta je po pravdě o autu, ale stejně jsme ho přiměli, aby ji zazpíval. Vozíček „Radio Flyer“ jsme použili jako chladicí box, a v šesti jsme rozvinuli vlajku s osmačtyřiceti hvězdami, jako kdybychom byli námořní pěchotou na Ivodžimě; MDash stál v čele.

Večírek se protáhl, ale pak už jsme tam zbyli jen my čtyři, dívali jsme se na vycházející měsíc a slyšeli jsme, jak se Stará

sláva třepotá na žerdi. Právě jsem si otevřel další pivo vylovené z napůl rozbředlého ledu ve vozíku, když vtom mi Anna vzala plechovku z ruky.

„Přibrzdi, brouku,“ řekla. „Hned jak ti dva odjedou domů, budeš potřebovat všechnu svou zdatnost.“

Hodinu nato Steve Wong a MDash odjeli; novopečený americký občan přitom zpíval „Kůň, co se nijak nejmenuje“ (od skupiny America). Jakmile Stevův vůz vyjel z příjezdové cesty, Anna mě vzala za ruku a odvedla dozadu na dvůr. Do měkké trávy položila polštáře, a tam jsme leželi, líbali jsme se, no a potom, vždyť mi rozumíte, jsem vystavil zkoušce svou zdatnost.

4. DEN

Anna běhá, kdykoliv může vměstnat několik mil do čtyřiceti minut, a tenhle zvyk hodlala vnutit i mně. Zavedla mě na jednu ze svých tras, do kopce po pěšině, která obtáčí Vista Point, a zase zpátky. A řekla mi, ať vyrazím. Ona že prosviští přede mě a setkáme se, až poběží zpátky dolů; věděla, že jí v žádném případě nebudu stačit.

Já se oddávám cvičení, jenom když se mi chce. Občas si zajedu na svém starém třírychlostním kole do kavárny Starbucks, nebo si zahraju několik kol frisbee golfu (svého času jsem dokonce hrával ligu). Toho rána jsem supěl po špinavé cestě do kopce, Anna byla tak daleko vepředu, že jsem ji neviděl, a rozšlapával jsem si své nové tretry (poznámka jen pro mě: koupit si o půl čísla větší). Celým tělem mi proudila krev nahoru a dolů

jako zběsilá – až dosud jsem takový pocit neznal – takže jsem měl ramena i krk napjaté a v hlavě mi dunělo. Když se Anna přihnala dolů z Vista Point, zatleskala mi.

„Jsi pašák!“ křikla, když mě mījela. „Napoprvé je to dobré!“

Otočil jsem se a běžel za ní. „Mám lýtka v jednom ohni!“

„To se zpěčují,“ křikla na mě přes rameno. „Časem se poddají!“

Zatímco jsem byl ve sprše, Anna mi přerovnála kuchyň. Měla za to, že mám hrnce a pokličky v nesprávných policích. A proč mám zásuvku s příbory tak daleko od myčky? Neuměl jsem jí odpovědět. „Pojď, půjdeme. Na první hodinu potápění nesmíme přijít pozdě.“

Ve škole potápění s dýchacím přístrojem to páchlo neoprenovými obleky a v bazénu chlórovanou vodou. Vyplnili jsme přihlášky, dostali jsme příručky, které jsme si měli prostudovat, a rozvrh hodin naší třídy, a mohli jsme si zvolit datum zkoušky na otevřeném moři. Anna se rozhodla pro neděli za čtyři týdny a na místě nám rezervovala kóje na lodi.

Šli jsme do restaurace Viva Verde Salad na salátový oběd; sestával ze salátů se salátem jako přílohou, a po něm jsem chtěl jet domů a dát si dvacet. Jenže Anna přišla s tím, že potřebuje u sebe v domě přemístit nějaké věci, udělat nepříjemnou práci, kterou už dlouho odkládá. Byla to s těžší pravda, spíš lež. Ve skutečnosti chtěla, abych jí pomohl znovu vytapetovat předsíň a pracovnu, takže jsem jí musel přestěhovat počítač, tiskárnu, skenery a grafická zařízení a potom celé odpoledne plnit její příkazy.

Ten večer jsem se nedostal domů. Navečeřeli jsme se u ní – vegetariánské lasagně se zeleninou jako přílohou – a na Netflixu

jsme se dívali na film o chytrých ženách s přitroublými milovníky.

„Podívej, brouku,“ řekla Anna. „To je přece o nás!“ Potom se uchechtla a hrábla mi do kalhot, aniž se namáhala mě předtím aspoň políbit. Buď jsem byl ten nejšťastnější muž na světě, nebo jsem ze sebe nechal dělat blbce. Ani když mě Anna nechala sáhnout jí do kalhot také, nebyl jsem si stále jistý, co z toho je pravda.

5. DEN

Anna musela jít do práce, tedy do své firmy. Zaměstnává čtyři pracovitě ženy a stážistku – problémovou dívku ze střední školy. V loňském roce získala smlouvu na grafické zpracování učebnic jednoho vydavatele, což je sice stálá práce, jenže asi tak nudná jako žít se tapetováním. Řekl jsem jí, že pojedu domů.

„A proč?“ zeptala se. „Nemáš dneska nic na práci.“

„Půjdu si zaběhat,“ řekl jsem, co mě v tu chvíli napadlo.

„Jsi pašák,“ řekla mi.

Jel jsem domů a opravdu jsem si obul tretry a běhal kolem sousedních domů. Pan Moore, policista v penzi, jehož dům má s mým společný zadní plot, viděl, jak utíkám kolem, a houkl na mě: „Co to do vás sakra vjelo?“

„Je za tím ženská!“ křikl jsem na něj, a nejen že to byla pravda, ale cítil jsem se blaženě, když jsem to říkal. Když muž myslí na nějakou dámu a těší se na to, až jí řekne, že čtyřicet minut běhal, znamená to, kamaráde, že žije v zemi Důvěrné známosti.

Ano, měl jsem důvěrnou známost. Milenka muže změní od

bot, které nosí, až po to, jak si dává stříhat vlasy (což Anna udělala hned následující den, a to přímo u mého holiče) – prostě mě hodlala předělat. Byl jsem natolik zmámený milostným adrenalinem, že jsem utíkal déle, než bylo mé tělo schopné vydržet.

Anna mi zavolala, právě když jsem se vzdal myšlenky, že si zdřímnu, protože jsem měl lýtka tuhá jako plechovky piva. Řekla mi, ať si zajedu k jejímu akupunkturistovi s tím, že mu zavolá a vyjedná mi u něj okamžité ošetření.

Wellness centrum Oáza v East Valley sídlí ve středisku odborných služeb s podzemním parkovištěm. Kroužit s mou dodávkou VW, která nemá posilovač řízení, po těch klesajících kruhových rampách si vyžádalo značné tělesné úsilí, a vyznat se v množství výtahů, které v budově byly, zase kladlo značné nároky na můj mozek. Když jsem konečně našel kancelář 606-W, nejdřív jsem vyplnil pětistránkový dotazník; seděl jsem přitom u fontány, jejíž elektrické čerpadlo dělalo větší hluk než dopadající voda.

Souhlasíte s používáním Vizualizace? Jistě, proč ne? Jste ochotný podstoupit Řízenou meditaci? Nevím, jak by mi mohla ublížit. Vysvětlete důvody, proč jste vyhledal ošetření. Buďte prosím konkrétní. Má partnerka mi řekla, abych k vám přišel se svými unavenými, zmučenými, zablokovanými lýtkovými svaly, které touží, aby se zase mohly volně pohybovat.

Odevzdal jsem své odpovědi a čekal jsem. Po chvíli nějaký týpek v bílém laboratorním plášti vyvolal mé jméno a zavedl mě na ošetřovnu. Zatímco jsem se svlékal do spodního prádla, přečetl si mé písemné cvičení.

„Anna říká, že máte potíže s nohama?“ zeptal se. Ošetřoval Annu už tři roky.

„Jo,“ řekl jsem. „Slytky, tedy spolu s dalšími vzbouřenými sva-ly.“

„Podle tohohle,“ řekl a poklepal na mou písemnost, „máte s Annou poměr.“

„To je čerstvá záležitost,“ vysvětlil jsem mu.

„Tak vám přeju hodně štěstí. Lehněte si na břicho.“ Když do mě napíchal jehly, brnělo mě celé tělo a lýtka sebou neovladatelně cukala. Než odešel z místnosti, zapnul starý CD přehrávač s nahrávkou sloužící pro mou řízenou meditaci. Ženský hlas mi řekl, abych všechno pustil z hlavy a myslel na nějakou řeku. Půl hodiny jsem to svým způsobem opravdu dělal; měl jsem sice chuť usnout, ale nemohl jsem, poněvadž ve mně vězely ty jehly.

Anna čekala u mě doma a připravila nám večeri z nějakých listnatých rostlin se semeny a z rýže, která měla špinavou barvu. Potom mi mnula nohy takovou silou, až jsem sebou škubal. Nakonec řekla, že se od vysoké školy nemilovala pět nocí v řadě za sebou, ale že to zkusí.

6. DEN

Nastavila buzení na svém telefonu na tři čtvrtě na šest, protože musela zařídit spoustu věcí. Donutila mě, abych vstal také, povolila mi jediný šálek kávy a pak mě přiměla, abych si oblékl svůj běžecký úbor.

„Ještě mě bolí lýtka,“ namítl jsem.

„Protože si namlouváš, že tě bolí,“ odsekla.

„Ale já dnes ráno běhat nechci,“ bránil jsem se.

„To máš smůlu, brouku.“ Hodila mi teplákové kalhoty.

Ráno bylo studené a mlhavé. „To je pro tréninkové běhy nejlepší,“ řekla. Donutila mě, abych přímo tam na své příjezdové cestě napodobil její dvanáctiminutovou rozcvičku; nastavila na telefonu časoměřič, který každých třicet vteřin cvakl. Musel jsem postupně zaujmout čtyřiadvacet poloh; každá z nich protahovala nějakou šlachu nebo sval v těle a při každé jsem sebou trhl, hlasitě zaklel a zamotala se mi hlava.

„Jsi pašák,“ řekla. Pak mě obeznámila s trasou poblíž mého domu, po které spolu poběžíme, ona dvakrát, já jednou. Pan Moore právě zvedal z trávníku před domem své ranní noviny, když jsem funěl kolem.

„To byla ta vaše ženská? Ta, co tu před minutou proběhla?“ zavolal na mě. Supěl jsem tak ztěžka, že jsem dokázal jen přikývnout. „Do prdele, co na vás vidí?“

Několik minut nato mě Anna předběhla, a když mě míjela, pleskla mě po zadnici. „Jsi pašák!“

Byl jsem doma a pod sprchou, když se ke mně zase připojila. Obsáhle jsme se líbali a dotýkali se navzájem na těch nejnádhernejších místech. Naučila mě, jak jí mám vydrhnout záda, a řekla mi, ať na oběd přijdu k ní do kanceláře s tím, že budeme studovat tu příručku potápění. Já jsem ještě nepřečetl ani prvních pár stránek, ale ona už byla v polovině. Kde na to vzala čas, mi nejde na rozum.

Během odpoledne jsem zevloval po její kanceláři, odpovídal jsem na nejrůznější otázky ohledně dýchacího přístroje na

potápění a jeho použití, prošel jsem si seznamy nějakých nemovitostí (ještě pořád do toho trochu dělám) a snažil jsem se pobavit ženy sklánějící se nad grafickou prací. Všechno marně. Anna za tu dobu měla dlouhý konferenční hovor s nějakým zákazníkem v texaském Fort Worthu, navrhla nové titulní stránky pro sadu učebnic, udělala korektury tří projektů, pomohla své problémové stážišce s domácím úkolem z geometrie, přerovnála skříň se zásobami a zvládla druhou polovinu příručky o potápění. Na svou první hodinu jsme měli teprve jít.

Ne že by na tom tak záleželo. Byli jsme jediní žáci. Dívali jsme se na videa o nádherném světě pod vodou a pak jsme šli do bazénu. Stáli jsme na mělkém konci a Vin, náš instruktor, nám vysvětloval funkci každé součástky nezávislého podvodního dýchacího přístroje. To trvalo dlouho, hlavně proto, že Anna měla ke každému kousku zařízení přinejmenším pět otázek. Nakonec nám Vin řekl, ať si dáme do úst hadičky, klekneme si na kolena, abychom měli hlavy pod vodou, nasáváme stlačený vzduch, který měl kovovou pachuť, a vyfukujeme bublinky. Hodina skončila tím, že jsme podstoupili zkoušku svých plaveckých schopností: měli jsme uplavat deset délek. Anna se do toho pustila jako olympionička a za několik málo minut už byla z bazénu venku a utírala se. Já jsem loudavě plaval prsa a v tom závodě pro dva jsem skončil daleko vzadu jako druhý.

Potom jsme jeli do tržnice v East Village, kde jsme v tamním cukrářství *Ye Olde Sweet Shoppe* měli sraz se Stevem Wongem a MDashem; chtěli jsme si dát mléčné koktejly. Anna si objednala malý šálek jogurtu bez cukru a bez laktózy, poprášeného opravdovou skořicí. Jak jsme tam seděli a vychutnávali si své mlsky,

vsunula Anna v projevu příchylnosti, který těm dvěma neušel, svou ruku do mé.

Když ten večer Anna surfovala na svém iPadu – dělala to před spaním vždycky – dostal jsem textovku od Steva Wonga.

SWong: Šoupáš A???

Nacvakal jsem odpověď:

Náměsíčník 7: Je ti po tom?

SWong: Ano/ne?

Náměsíčník 7: 😊

SWong: Šplouchá ti???

Náměsíčník 7: 🏹 🏏 🚀 🎯 🏏 !! 🏁 😊

To už se přidal i MDash –

TVÁŘAMERIKY: 😊

Náměsíčník 7: Ona mě svedla

TVÁŘAMERIKY: „když kuchaři šoustají, ragú se jim připálí“

Náměsíčník 7: kdo to říká? Šaman z vaší vesnice?

TVÁŘAMERIKY: „když šoustají trenéři, mužstvo prohraje“

Vince Lombardi

A tak to pokračovalo. Steve Wong a MDash si mysleli, že z toho, že jsme se s Annou dali dohromady, nevzejde nic dob-

rého. To ovšem měli smůlu! Právě ten večer jsme Anna a já šli na věc s takovou vervou jako kuchaři, co dělají ragú ve wisconsinském Green Bay, a šíleně jsme si to užívali.

7. DEN

„Neměli bychom si promluvit o našem vztahu?“

To jsem se zeptal *já*. Stál jsem v Annině kuchyňce, zabalený jen do ručníku, jak jsem vylezl zpod sprchy, zapnul jsem její švýcarský kávovar a čekal na svůj ranní životabudič. Anna byla vzhůru už půl druhé hodiny a stačila si obléknout cvičební ohoz. Já jsem měl tretry našťestí u sebe doma, takže žádný nácvik na maraton u mě nepřicházel v úvahu.

„*Chceš*, abychom si promluvili o našem vztahu?“ zeptala se a uklidila těch několik patrných drobtů mleté kávy, které spadly na chirurgicky čistou desku kuchyňské linky.

„Jsme *pár*, ty a *já*?“ zeptal jsem se.

„Co si myslíš *ty*?“ oplatila mi otázkou.

„Díváš se na mě jako na svého *milence*?“

„Díváš se ty na mě jako na svou *milenku*?“

„Hodlá někdo z nás pronést zásadní prohlášení?“

„Jak *já* to mám vědět?“

Posadil jsem se a usrkl doušek kávy, která byla až příliš silná. „Mohl bych do ní dostat trochu mléka?“ zeptal jsem se.

„Myslíš, že by ti tenhle sajrajt mohl vyhovovat?“ Podala mi lahvičku nepasterizovaného mandlového mléka, takového, co

se musí spotřebovat do několika málo dnů a prodává se jako „mléko“, ve skutečnosti jsou to však zkapalněná ořechová jádra.

„Mohla bys koupit opravdové mléko, abych si ho mohl dávat do kávy?“

„Cože jsi tak náročný?“

„Je chtít mléko něco náročného?“

Usmála se a vzala mou tvář do dlaní. „Myslíš, že jsi pro mě ten pravý?“

Políbila mě. Chystal jsem se pronést zásadní prohlášení, ale sedla si mi na klín a odhrnula ručník, který jsem měl na sobě. To ráno běhat nešla.

8.–14. DEN

Být Anniným milencem bylo něco jako výcvik nastávajícího příslušníka jednotek speciálních operací Námořnictva Spojených států amerických, spojený s prací na plný úvazek v expedičním středisku firmy Amazon v severozápadním výběžku státu Oklahoma v období tornád. Každý den a každíčkou chvíli se něco dělo. Moje šlofiky o půl třetí odpoledne patřily minulosti.

Pravidelně jsem cvičil: už jsem nejen chodil ráno běhat, také jsem plaval v hodinách potápění s kyslíkovým přístrojem, moje jógové protahovací cviky narostly na půl hodiny a připojil jsem se k Anně na lekce spinningu v rozpálené místnosti; zmohlo mě to natolik, že jsem se pozvracel. Počet pochůzek, které jsme zvládali, byl k zešílení, a zásadně se nezakládaly na nějakém seznamu úkolů nebo aplikaci pro pomoc při nakupování, nýbrž

vzešly z okamžitého podnětu, neboli ad hoc. Pokud se Anna nevěnovala své práci, necvičila nebo mě neměla na práci v posteli, neustále něco dělala, něco hledala, chtěla vědět, co v nějakém obchodu mají vzadu ve skladě, jela přes celé město do realitní kanceláře, šla do obchodu Home Depot požádat Steva Wonga, aby mi našel nějakou pásovou brusku, jelikož vršek sekvojevého piknikového stolu na mém dvoře potřeboval vyhladit. Každý den – od rána do večera – jsem se řídil jejími příkazy, ke kterým patřily mimo jiné i přesné pokyny při řízení.

„Na příští křižovatce zahni doleva. Ne, tady nevystupuj. Jeď po Websterově třídě. Proč *ted'* zahýbáš doprava? Nejezdi kolem školy! Jsou skoro tři hodiny, budou tam mraky dětí!“

Uspořádala pro Steva Wonga, MDashe a pro mě horolezecký výstup v nově otevřené velkoprodejně dobrodružství, kde měli nejen lezeckou stěnu, ale i sál s rozbouřenou řekou, kde se dalo ve zpěněné vodě jezdit na kanoi, a také místnost pro seškok padákem se zpožděným otevřením – veliký větrák, který foukal přímo do sila tak prudce, že zákazníci v přilbách měli pocit, že zažívají volný pád. Nemusím snad ani říkat, že za ten jediný večer jsme všichni čtyři vyzkoušeli úplně všechno. Vydrželi jsme tam, dokud nezavřeli. Steve Wong a MDash se po celodenní práci v Home Depot, kde nosili ty unisex zástěrky, cítili jako opravdoví muži. Já jsem byl vyčerpaný, protože jsem na Annině akcemi přetíženém programu byl až příliš dlouho. *Potřeboval* jsem si dát dvacet.

Anna odešla na toaletu, takže jsme měli čas dát si u Nabíječícího stánku před prodejnou proteinovou tyčinku.

„Jaké to je?“ zeptal se MDash.

„A co jako?“ řekl jsem.

„Ty a Anna. Že spolu chodíte. A lí-bá-te se.“

„Vydržíš to?“ zeptal se Steve Wong. „Vypadáš vyčerpaně.“

„Zrovna se mi nevydařil seskok padákem se zpožděným otevřením.“

MDash zahodil nedojedenou půlku proteinové tyčinky do odpadkového koše. „Vždycky jsem se na tebe díval a říkal jsem si – tenhle chlápek to má promyšlené. Má svůj roztomilý domek s hezkou zahrádkou a nepracuje pro nikoho jiného než pro sebe. Mohl by zahodit hodinky, protože nikdy *nemusí* někam přijít na čas. Pro mě jsi byl Amerika, v jaké doufám, že žiju. A ty se teď plazíš před panovačnou dámou. Běda!“

„To myslíš vážně?“ zeptal jsem se. „Běda?“

„Pověz mu to přísloví, které jsi mi říkal,“ vybídl ho Steve.

„Něco dalšího, co tě váš vesnický šaman naučil?“ podivil jsem se.

„Po pravdě to byl místní učitel angličtiny,“ řekl MDash. „K tomu, aby loď obeplula svět, potřebuje jen plachtu, kormidlo, kompas a hodiny.“

„Moudrá slova ve vnitrozemském státě,“ řekl jsem. MDash vyrostl v subsaharské Africe.

„Anna je kompas,“ vysvětloval MDash. „Ty jsi hodiny, ale když dodržuješ její čas, znamená to, že nejsi natažený. Tvé ručičky ukazují správně jen dvakrát za den, takže nebudeme znát svou zeměpisnou délku.“

„A víš určitě, že Anna není plachta?“ namítl jsem. „Proč bych já nemohl být kormidlo a Steve kompas? To tvé přirovnání nechápu.“

„Řeknu to v jazyce, kterému budeš rozumět,“ vložil se do toho Steve. „Jsme jako televizní pořad s různorodým obsazením. Máme tu Afričana, to je on. Asiata, to jsem já. Kavkazského mišence, tebe. Silnou, rozhodnou Annu, která nikdy nepřipustí, aby nějaký muž přesně určil, co je zač. To, že jste se vy dva dali dohromady, je jako epizoda z jedenácté sezóny, kdy se stanice snaží udržet náš pořad při životě.“

Podíval jsem se na MDashe. „Chápeš tuhle metaforu ze sféry lidové zábavy?“

„Její podstatu ano. Já mám kabelovku.“

„My čtyři,“ vysvětloval Steve, „tvoříme dokonalý čtverec. Jenže to, že líháš s Annou, narušuje naši geometrii.“

„Jak to?“

„Jejím přičiněním se v našich životech najednou děje všechno možné. Podívej se na nás. Je skoro půlnoc, a my jsme tam uvnitř viseli na stěně, veslovali a skákali padákem. Věci, které bych nikdy nedělal, když jdu ráno do práce. Anna na nás působí jako katalyzátor.“

„Už jste použili plachetnice, televizní pořady, geometrii a chemii, abyste mi zdůraznili, proč s Annou nemám nic mít. Ale pořad to neberu.“

„Předpovídám slzy,“ řekl MDash. „Tvoje, Anniny a nás všech. Slzy, které nám budou tryskat z očí.“

„Podívejte se,“ řekl jsem a odstrčil proteinový čokoládový řez, který doopravdy chutnal jako čokoládový řez. „Ve vztahu mezi mnou a mou milenkou se naskýtá několik možností. Ano, řekl jsem *milenkou*.“ Kradmo jsem se ohlédl na Annu. Byla daleko od nás a bavila se s nějakým zřízencem u přepážky, nad kterou visel nápis INVESTUJTE DO DOBRODRUŽSTVÍ!

Za prvé: Vezmeme se, budeme mít děti a vy jim půjdte za kmo-try. Za druhé: Rozejdeme se a veřejně předvedeme zraněné city a vzájemná obvinění. Vy dva si budete muset vybrat, na čí stranu se postavíte: buď zůstanete kamarádi se mnou, nebo půjdte proti zavedeným pravidlům příslušnosti k těmž pohlaví a budete se dál přátelit s ní. Za třetí: potká někoho jiného a dá mi kopačky. Ze mě se stane truchlivý smolař, a *neříkejte*, že to už stejně jsem. Za čtvrté: Každý se vydáme vlastní cestou a ve vši slušnosti se dohodneme, že zůstaneme *přátelé*, jak to bývá v televizi. Zůstanou mi vzpomínky na lezení na tu údajnou skálu a všechno ostatní. A na nejúžasnější sex, jaký jsem v životě zažil. Každou z těch možností jsme schopní zvládnout, protože už jsme velcí kluci, jsme dospělí. A přiznejte si – kdyby se Anna chtěla muckat s vámi, jako se muchluje se mnou, šli byste do toho celí žhaví.“

„A ty bys byl ten, co předpovídá slzy,“ řekl Steve Wong.

Právě v tu chvíli se Anna vrátila a s úsměvem ve tváři mávala tlustou a lesklou barevnou brožurou. „Víte co, chlapi?“ řekla. „Pojedeme do *Antarktidy!*“

15. DEN

„Budeme potřebovat patričné vybavení.“ Anna strčila čerstvý sáček čaje Rainbow Tea Company do džbánu s horkou vodou. Měla už svůj běžecký úbor, a já jsem si obouval tetry. „Dlouhé spodky. Parky a bundy. Flísové mikiny. Voděodolné pohorky. Trekkové hole.“

„Rukavice,“ přidal jsem se. „Čepice.“ Cesta do Antarktidy byla ještě celé tři měsíce, mnoho časových pásem a tisíce mil daleko, a Anna už byla v plném plánovacím rozpoložení. „Nebude na jižním pólu léto?“ zeptal jsem se.

„Až na pól nepojedeme. Možná že na jižní polární kruh, ale jen pokud budou počasí a moře příznivé. Pořád to ale bude spousta ledu a větru.“

Šli jsme na trávník před mým domem na pětáctyřicet minut protahovacího cvičení, a při jógových cvičích pes s hlavou dolů a kobra jsme se zmáchali ranní rosou. *Bim*. Časovač spustil a já se předklonil ve snaze dotknout se čelem svých česek. Neměl jsem nejmenší šanci.

Anna byla schopná skládat se jako karetní stolek. „Uvědomuješ si,“ řekla, „že astronauti z Apolla byli v Antarktidě studovat sopky?“ Věděla o mé zálibě ve všem, co se týkalo letů do vesmíru. Jenže nevěděla, jak dobře se v tom vyznám.

„Ti trénovali na Islandu, milostivá. Pokud se někdo z astronautů vydal na jižní pól, tak až dlouho potom, co přestali měnit běh osudu lidstva tím, že oblaflí smrt v raketách NASA.“ *Bim*. Pokusil jsem se natáhnout a uchopit za kotníky; má ubohá stehna byla v tu chvíli v jednom ohni.

„Uvidíme tučňáky a velryby a vědecké stanice,“ řekla Anna. „A B15K.“

„Co je to B15K?“

„Ledovec o velikosti Manhattanu, tak velký, že ho sleduje družice. V roce 2003 se odlomil od Rossova ledového šelfu a samostatně se pohybuje kolem Antarktidy, proti směru hodinových ručiček. Pokud počasí vydrží, můžeme si najmout vrtulník a přistát na něm!“

Bim. To byl poslední cvik. Anna se okamžitě dala do běhu a já jsem se snažil jí stačit, ale to se mi v žádném případě nemohlo podařit, zvlášť po tom, jak ji rozpálil B15K.

Když jsem klusal kolem domu pana Moora, nastupoval právě do auta s termoskou kávy v ruce. „Před chvílíčkou tu proběhla ta vaše. Ta má ale zadek v kalupu.“

Po sprchování a po snídani – měli jsme avokádo na topinkách ze špaldového chleba – vzala Anna pásovou brusku, kterou jsme koupili od Steva Wonga, a začala obrušovat můj piknikový stolek. Připojil jsem se k ní s nějakým smirkovým papírem, co jsem měl doma.

„Až to obrousíš až na holé dřevo, budeš ho muset znovu natřít. Máš barvu?“ Tu jsem měl. „Do večera bys to měl mít hotové. Potom přijď ke mně. Dáme si večeri a sex.“ To se mi zamlouvalo. „Já teď musím jít do práce.“ Ještě než odešla, stačila poukázat na další dřevěné předměty, které také potřebovaly obrousit a natřít – lavičku, zadní dveře mé kuchyně a starou kůlnu, kde mám sportovní náčiní a vybavení pro hry na trávníku. Zbytek dne jsem strávil úpornou prací.

Byl jsem zpocený, zaprášený a pocákaný barvou, když mi Anna poslala textovku:

Anniny grafické práce: Jíst budeme v 15

Za půl hodiny jsem byl u ní, ale před jídlem jsem se musel osprchovat. Jedli jsme v obývacím pokoji – velké misky vietnamského *pho* – a přitom jsme na blue ray přehrávači sledovali dva díly seriálu *Naše zmrzlá Země*. Během více než tří hodin jsme se tak dozvěděli všechno o tučnácích uzdičkových a krabožravých tuleních, kteří žijí jenom *hádejte, v které části naší planety*.

Usnul jsem dřív, než jsme se vůbec dostali k sexu.

16. DEN

Anna na časně ráno naplánovala hodinu potápění s dýchacím přístrojem, ale neřekla mi to.

Na Vinův pokyn jsme si v úplných neoprenových oblecích – s láhvemi s kyslíkem, zátěžovými opasky, no prostě se vším – klekli na dno hluboké části bazénu. Museli jsme si sundat každou součástku dýchacího přístroje, včetně masky, a pak si zase všechno nasadit zpátky. Potom mi Vin řekl, že jsem pozadu se svou příručkou a že bych sebou měl hodit.

„Proč jsi tu příručku ještě nezvládl?“ chtěla vědět Anna.

„O všechen čas mě připravilo to rande s pásovou bruskou.“

Po cestě domů mě začalo svědět vzadu v krku, jako když na mě leze rýma.

„Neříkej, že na tebe leze rýma,“ napomenula mě Anna.

„Když si řekneš, že jsi nachlazený, *dovoluješ sám sobě*, abys byl nachlazený.“

Zazvonil jí telefon a ona přijala hovor přes hands-free; byl to jeden z jejích zákazníků ve Fort Worth. Nějaký chlápek jménem Ricardo vtipkoval o barevných šablonách a Anna se tomu smála; to už zajížděla na mou příjezdovou cestu. Zůstala v autě, aby hovor dokončila, a já jsem šel dovnitř.

„Musíme letět do Fort Worthu,“ oznámila mi, když konečně přišla ke mně do kuchyně. Dělal jsem kuřecí nudlovou polévku ze sáčku.

„Proč?“ zeptal jsem se.

„Musím během prezentace držet Ricarda za ruku. A mimochodem, to není polévka, to je sáček plný sodíku.“

„Dovoluji si být nachlazený. Ta polévka mi pomůže.“

„Ten ksindl tě zabije.“

„Musím jet do Fort Worthu s tebou?“

„A proč ne? Stejně nemáš nic na práci. Zůstaneme tam přes noc a prohlédneme si tamní zajímavosti.“

„Ve Fort Worthu?“

„Bude to dobrodružství.“

„Teče mi z nosu a mám pocit, že mi v hlavě bzučí celý roj včel.“

„Mohl bys to zarazit, když přestaneš říkat takové věci.“

Místo odpovědi jsem kýchnul, zakašlal a vysmrkal se do papírového kapesníku. Anna jen zakroutila hlavou.

17. DEN

Zajímavosti, které jsem viděl ve Fort Worthu:

Obrovské letiště. Přecpané tolika cestujícími, až se zdálo, že se texaské hospodářství zhroutilo a obyvatelstvo prchá.

Výdej zavazadel. Právě se renovoval, takže zmatek, který tam vládl, neměl daleko k pěstním soubojům. Anna si podala tři kufry, a byly mezi posledními, které po dopravním pásu přijely.

Autobus kolem dokola pomalovaný velikými písmeny, která hlásala PONYCAR PONYCAR PONYCAR. PonyCar byla nová dopravní alternativa, která konkurovala Uberu a půjčovnám aut. Anna měla poukázku na víkend zdarma – jak k ní přišla, nevím. Autobus nás zavezl na parkoviště plné malých autíček;

na všech bylo také namalované logo PonyCar. Nemám zdání, kde se PonyCars vyrábějí, ale rozhodně jsou projektované pro mrňousky. My dva se svými zavazadly jsme se museli vměstnat do vozidla, velkého tak pro nás dva a třetinu našich zavazadel.

Hotel Sun Garden, Dallas/Fort Worth. Spíš než hotel to bylo množství úsporně řešených pokojů s kuchyňským koutem a koupelnou a prodejních automatů, určených pro obchodní cestující s omezeným rozpočtem na výdaje. Jakmile jsme přišli do našeho pokojíku, lehl jsem si do postele. Anna se převlékla do společenského oblečení, a přitom na mobilu hovořila s Ricardem. Zamávala mi na rozloučenou a vyšla ze dveří; svou pracovní tašku na kolečkách táhla za sebou.

Motala se mi hlava, jak mi bylo mizerně, a tak jsem nedokázal ani pustit televizi. Kabelový systém měl menu, které mi nic neříkalo. Jediné, co jsem svedl dostat na obrazovku, byl kanál hotelů Sun Garden, předvádějící nádheru a divy všech hotelů Sun Garden po celém světě. Zakrátko měli otvírat nové pobočky v Evansville ve státě Indiana, v Urbaně v Illinois a v německém Frankfurtu. Nedokázal jsem si poradit ani s telefonním systémem; stále jsem tam měl totéž hlasové menu. Měl jsem hlad, takže jsem se doplazil do „vestibulu“ s tím, že si něco koupím v prodejních automatech.

Automaty byly v oddělené místnůstce, spolu s malým jídelním stolem, kde měli misky jablek a dávkovače snídaňových vloček. Vzal jsem si z každého něco. Jeden z prodejních automatů prodával plátky pizzy a další nabízel toaletní potřeby, včetně několika léků proti nachlazení. Na čtvrtý pokus se mi ho podařilo přimět, aby přijal moji zmuchlanou dvacetidolarovku,

a koupil jsem si nějaké tabletky a pilulky, několik jednorázových ampulek s kapkami a něco v malé lahvičce označené štítkem *Postaví vás na nohy!*, která se chvástala megadávkou antioxidantů, enzymů a všeho, co může být dobré ve švýcarském mangoldu a v jakési rybě.

Po návratu na pokoj jsem si udělal koktejl ze dvou ode všech léků, které jsem si koupil, strhal jsem ochranné fólie, domyslel jsem si, jak sundat víčka znemožňující přístup dětem, a *Postaví vás na nohy!* jsem vysrkl na jeden zátah.

18. DEN

Probudil jsem se s tím, že vůbec netuším, kde jsem. Slyšel jsem, že někdo pouští sprchu. Pode dveřmi jsem viděl štěrbinu světla a na nočním stolku hromádku učebnic. Potom se dveře koupelny otevřely a oslnila mě prosvětlená pára.

„Je naživu!“ Anna byla nahá a utírala se. Už si byla zaběhat.

„Myslíš, že ano?“ Moje nachlazení nebylo o nic lepší. Vůbec ne. Jediný nový pocit byla připitomělost.

„To všechno sis vzal?“ ukázala na malý stolek, posetý pozůstatky mé samoléčby.

„Ještě pořád jsem marod,“ hájil jsem se chabě.

„Jsi ještě marod, protože říkáš, že jsi ještě marod.“

„Je mi tak mizerně, že tvoje logika opravdu dává smysl.“

„Přišel jsi o hodně, brouku. Večer jsme byli v mexické bio restauraci. Ricardo měl narozeniny. Bylo nás tam asi čtyřicet

a *piñata*¹. Potom jsme šli na závodiště a jezdili jsme miniaturními fáry. Volala jsem ti, posílala jsem ti textovky, ale ty nic.“

Sáhl jsem po svém telefonu. Mezi šestou večer a půl druhou ráno mi *Anniny grafické práce* volaly a poslaly esemesku celkem třiatřicetkrát.

Anna se začala oblékat. „Měl by sis sbalit věci. Musíme se odhlásit, pojedeme do Ricardovy kanceláře na poradu a pak rovnou na letiště.“

Anna dojela PonyCarem do průmyslové zóny kdesi ve Fort Worthu. Seděl jsem v recepci a cítil jsem se hrozně; znovu a znovu jsem smrkal a pokoušel se na digitální čteče Kobo soustředit na knihu o astronautovi Waltu Cunninghamovi, ale příliš se mi motala hlava. Hrál jsem na mobilu hru zvanou 101, při které se o různých výročí říká, zda jsou pravdivé, nebo mylné, nebo přípouštějí volbu z více možností. Pravdivé, nebo mylné: Prezident Woodrow Wilson používal v Bílém domě psací stroj? Je to pravda. Tápal po klávesách stroje Hammond Type-o-Matic a ťukal na něm projev, který mu měl získat podporu pro první světovou válku.

Po dlouhém sezení jsem se potřeboval trochu nadýchat vzduchem, a tak jsem se vydal na pomalou procházku po průmyslové zóně. Všechny budovy vypadaly stejně a já jsem zabloudil. Cestu zpátky jsem našel, když jsem naštěstí zahlédl zaparkovaný PonyCar a ukázalo se, že je to ten náš.

1 Piñata je uzavřená nádoba, keramická nebo papírová, obalená staniolem nebo pestrobarevným papírem a s různými trásněmi a rohy, které jí dávají tvar připomínající hvězdicí, resp. ježka. Používá se při různých oslavách – např. naplněná cukrovím – a děti ji roztloukají holemi, aby se ke sladkostí dostaly. (Pozn. překl.)

Anna tam stála se svými zákazníky a netrpělivě na mě čekala. „Kde jsi byl?“

„Prohlížel jsem si zdejší zajímavosti,“ řekl jsem jí. Předstala mě Ricardovi a třinácti dalším vedoucím pracovníkům v oboru učebnic. Nikomu z nich jsem nepodal ruku; vždyť jsem byl nachlazený.

Vrátit PonyCar bylo tak snadné, jak slibovali, ale bezplatnému autobusu, který nás měl odvézt na letištní terminál, trvalo celou věčnost, než se objevil. Abychom stihli let, museli jsme s Annou utíkat po letišti Dallas/Fort Worth jako dvě postavy z filmu pojednávajícího buď o potrhlých milencích na dovolené, nebo o federálních agentech, kteří se snaží zastavit útok teroristů. Nakonec jsme letadlo stihli, ale ne dost včas na to, abychom dostali místa vedle sebe. Anna seděla vepředu a já daleko vzadu. Mé ucpané uši mě při startu div nezabily, a o několik hodin později během přistání mě bolely ještě víc.

Po cestě ke mně domů zastavila Anna u obchodu s lihovinami a koupila lahvičku brandy. Přiměla mě, abych vypil důkladného panáka, a pak mě uložila do postele, podložila mi hlavu polštáři a políbila mě na čelo.

19. A 20. DEN

Byl jsem prostě a jasně nemocný, a jediné prostředky proti tomu byly ležet v posteli a pít mnoho tekutin, tak jak se léčilo nachlazení od té doby, co prvnímú neandrtálci začalo téct z nosu.

Jenomže Anna měla své vlastní představy. Dva dny se věnovala úkolu vyléčit mě spíš rychleji než postupně. Přinutila mě, abych seděl nahý na židli s nohama ve škopku se studenou vodou. Omotala mi údy dráty a zapojila je do něčeho podobného EKG, nařídila mi sundat si cokoliv kovového – nic jsem na sobě neměl – a pak zapnula spínač. Nic jsem neucítil.

Po chvíli se však voda kolem mých nohou nejdřív zakalila, pak zhnědla a potom začala houstnout, až obsah škopku vypadal jako ten nejodpornější želatinový dort, jaký si dokážete představit. Břečka byla tak hustá, že vytáhnout z ní holé nohy bylo jako dostávat je z bažiny. A jak smrděla!

„To jsou špatné šťávy, které z tebe vycházejí,“ vysvětlila mi Anna, když ji spláchla do záchodu.

„Z mých nohou?“ zeptal jsem se.

„Ano. To je dokázané. Špatná jídla, která jíš, tělesné jedy a tuky se ti vyluhují z nohou.“

„Můžu se už vrátit do postele?“

„Ještě si musíš dát parní sprchu.“

„Ale já parní sprchu nemám.“

„Budeš ji mít.“

Zavěsila do mé sprchy několik plastových záclon a naplno pustila přenosný výrobek páry. Seděl jsem na stoličce a potil se, dokud jsem nedokázal vyprázdnit tři velké láhve jakéhosi slabého čaje. To trvalo drahnou dobu, protože chutnal jako voda ze stoky, a do mužského měchýře se vejde jen určité množství vody ze stoky.

Přivezli nám rotoped. Anna trvala na tom, že na něm každé půldruhé hodiny musím přesně dvanáct minut jezdit, až na mně vyrazí pot, dokazující, že se mi zvýšila tělesná teplota.

„Tím se vytlačí sliz a takové ty věci,“ řekla mi.

Tři jídla po sobě mi podávala misky vodového vývaru s kusy červené řepy a celeru.

Přiměla mě, abych hodinu dělal pomalá protahovací cvičení podle jejího iPadu, ale musel jsem se pohybovat *přesně* jako ten instruktor na videu.

Pak zapnula do zásuvky nějaký předmět – velký jako elektrická kostka mýdla, který vydával *bzučivý* zvuk a vibroval, jakési po domácíku zhotovené léčidlo s ruskými písmeny na obalu. Poručila mi, abych si nahý lehl na podlahu, a masírovala mi tím celé tělo po obou stranách, ať už to bylo, co chtělo. Na různých částech mého těla vydávala ta komoušská mašina odlišné zvuky.

„Paráda!“ prohlásila Anna. „Už to zvládneme!“

Aniž bych jí o tom řekl, vysrkl jsem několik NyQuilů a sežvýkal několik Sudafedů; hned nato jsem zalezl do postele, abych zmizel v zemi Nód.

21. DEN

Ráno jsem se cítil líp. Z toho, jak jsem se v noci potil, jsem měl lůžkoviny tak promáčené, že bych je býval mohl ždímat jako žínku na mytí oken.

Anna mi na kávovaru nechala přilepený vzkaz.

Nechávám tě tu v hlubokém, tichém spánku. Takhle se mi líbíš. Abys už nebyl nemocný, musíš sníst tu polévku v ledničce. Ráno ji pij studenou a v poledne horkou. Během dopoledne si dvakrát zacvič na kole a hodinu si vyhraď na protahovací cvičení, která

jsem ti poslala mailem. A VYPAŘUJ SE, dokud nevypiješ tři láhve destilované vody! Musíš ze sebe dostat ten sodík! A.

Byl jsem sám ve vlastním domě a mohl jsem jednat podle svého, takže jsem Anniny pokyny okamžitě zavrhl. Dal jsem si kávu s horkým mlékem. Přečetl jsem si opravdové tištěné *Times* – ne jejich internetovou verzi, které dávala přednost Anna, protože novinový papír byl hřích proti přírodě, bez ohledu na jejich recyklaci. Dopřál jsem si vydatnou snídani: vejce s osmaženými plátky linguiky (to je portugalská klobása), banán, tatrunku s jahodovou náplní, papájový džus z kartonu a velkou misku cereálních kuliček s kakaovou příchutí.

Nedělal jsem žádné protahovací cviky, neposadil jsem se na rotoped ani jsem si nevlezl do plastové napařovací kóje. Místo toho jsem strávil dopoledne praním – celkem čtyři pračky, včetně ložního prádla. Pouštěl jsem si cédéčka, na která jsem si přehrál mamčiny pásky, a zpíval jsem s nimi. Vychutnával jsem si, že jsem neuposlechl ani jeden z Anniných příkazů. Prožíval jsem nejlepší chvíle, jaké jsem si vůbec dokázal představit.

Což znamenalo, že jsem našel odpověď na otázku, kterou mi Anna položila před čtrnácti dny: Ne, nebyl jsem pro ni ten pravý.

Když mi zavolala, aby se zeptala, jak na tom jsem, přiznal jsem, že jsem nedbal jejích pokynů. Řekl jsem jí také, že se cítím zdravý, odpočinitý a znovu ve své kůži, a i když si myslím, jak je úžasná a já že jsem ňouma, a *bla-bla bla-bla-bla bla*.

Než jsem poskládal vhodná slova, abych se s ní doopravdy rozešel, Anna to udělala za mě.

„Ty pro mě nejsi ten pravý, brouku.“

V jejím hlasu nebyla špetka nevraživosti, ani odsouzení nebo zklamání. Řekla to otevřeně a přímo, jak bych to já nezvládl. „Nějakou chvíli to už vím,“ řekla a uchechtla se. „Zmáhala jsem tě, a časem bych tě úplně zničila.“

„Kdy jsi mě chtěla poslat k vodě?“ zeptal jsem se.

„Kdybys nevycouval do pátečního rána, bývali bychom měli vážný rozhovor.“

„Proč zrovna v pátek ráno?“

„Protože v pátek večer letím znovu do Fort Worthu. Ricardo mě vezme na let balónem.“

Ždíbec mé mužské pýchy ve mně okamžitě vzbudil naději, že ani ten frajer Ricardo nebude pro Annu ten pravý.

Nebyl. Anna mi nikdy neřekla proč.

Pro pořádek uvádím, že zkoušky z potápění s dýchacím přístrojem jsem udělal. Anna a já jsme se spolu s Vinem a tuctem dalších potápěčů ponořili kousek od pobřeží mezi porosty chaluh. Dýchali jsme pod vodou a plavali jsme něčím, co vypadalo jako vysoký les mořských stromů. Máme z toho úžasný snímek, na kterém se potom na palubě Anna a já objímáme v neoprenu, se širokými úsměvy na studených, mokrých tvářích.

Příští týden odjíždíme do Antarktidy. Anna zorganizovala velkou nákupní akci a dohlédla na to, abychom měli veškeré potřebné vybavení. Obzvlášť se věnovala MDashovi, aby měla jistotu, že na sobě bude mít dost vrstev oblečení, aby mu bylo

teplo. V životě nebyl na místě, kde by bylo takové chladno, že by tam žili tučňáci uzdičkoví a krabožraví tuleni.

„Jižní polární kruhu, ustup nám z cesty,“ zahalekal jsem, když jsem předváděl svou zelenou parku a nepromokavou bundu. Anna se rozesmála.

Poletíme do peruánské Limy a tam přestoupíme na další letadlo do chilského Punta Arenas, kde nastoupíme na loď, která přepluje z Jižní Ameriky na starou vědeckou stanici v Port Lockroy; to bude naše první zastávka. Moře v Drakeově průlivu prý bývá hodně bouřlivé a rozburácené. Ale se silnou plachtou, pevným kormidlem, přesným kompasem a spolehlivými hodinami naše loď popluje k jihu, směrem k jižnímu polárnímu kruhu a spoustě dobrodružství.

Jo, abych nezapomněl: Taky k B15K.

—

Štědrý den 1953

Virgil Beuell zavřel dílnu, když už byl málem čas na večeři, a tou dobou začalo mírně sněžit. Cesta domů byla kluzká a klouzalo to čím dál víc, takže jel pomalu; v jeho plymouthu s automatickou převodovkou PowerFlite to bylo úžasně snadné. Žádná spojka, žádné řazení, hotový zázrak techniky. Dostat na zledovatělé vozovce smyk a uváznout ve sněhu, to by dnes večer byla katastrofa; v kufru plymouthu totiž byly všechny poklady, které měl během noci přinést Santa Claus², ukryté a neodhalené od té doby, co děti před několika týdny vyjádřily svá přání. Za několik hodin už ty dárky musely být pod stromečkem, a přenášet je z kufru zapadlého auta do kabiny odtahového vozidla by Štědrý den šeredně pokazilo.

Jízda domů trvala déle než obvykle, ale délka cesty Virgilovi nevadila. Jestli něco nesnášel, byla to zima. Kolikrát proklínal ty lidi u Plymouthu, kteří nebyli schopní vyrobit auto – ať už s Power-

2 V anglosaských zemích se dárky nedávají na Štědrý večer, ale přináší je během noci Santa Claus a děti je najdou pod stromečkem – nebo jinde zas v punčoše – na Boží hod ráno. (Pozn. překl.)

Flite, nebo bez něj – ale s topením, které by nestálo za starou belu. Ve chvíli, kdy pomalu dojel k domu, dopadla žlutá záře reflektorů na clonu verandy a ozvalo se tiché šššš pneumatik, které se zastavily na šterkové příjezdové cestě. Byl už celý málem rozbolavělý zimou. Musel být mimořádně opatrný, aby neuklouzl na chodníku před domem, jak se mu to v minulosti stávalo až příliš často, nicméně se dostal dovnitř tak rychle, jako někdo, kdo se vrací z práce.

Zatímco si odupával sníh z galosí a dával na věšák jednotlivé díly teplého oblečení, tělo mu pookřálo v teple, které sem mřížkami proudilo ze sklepa. Poté, co dům koupil, si sám nainstaloval kotel, který byl na tak skromný příbytek možná zbytečně velký. Namontoval si i obrovský ohřívač teplé vody, domovní rozvaděč, ve kterém nikdy nedošlo tekuté nebe, umožňující jim koupat děti, i dopřávat si vlastní dlouhé sprchy. Takové pohodlí stálo za zimní účty za topný olej, stejně jako za cenu dvou sáhů palivového dříví každou zimu.

V obývacím pokoji hořel oheň. Naučil Daveyho, jak ho připravit – navršit polínka na sebe stejně, jako skládal svoji stavebnici Lincoln Logs, jako hraničku kolem třísek na podpal; rozhodně ne jako pyramidu. Chlapec teď bral rozdělování ohně jako svou svatou povinnost. Když přišly první listopadové mrazy, byl dům Beuellových nejteplejším místem na míle daleko.

„Tati!“ přihnul se Davey z kuchyně. „Náš plán funguje *fantasticky*. Jill jsem úplně *obloudil*.“

„To je dobrá zpráva, dospěláku,“ řekl Virgil a potřásl synovi rukou tajným způsobem, který na celém světě znali jen oni dva.

„Řekl jsem jí, že po večeři napíšeme dopisy Santovi a dáme mu tam něco malého na zub, jako jsi to dělával se mnou, když jsem byl malý.“ Daveymu mělo být v lednu jedenáct.

Jill prostírala kuchyňský stůl; jejím úkolem bylo urovnávat ubrousky a příbory. „Taťka je doma, hurá, hurá,“ prohlásila šestiletá a srovnala poslední lžiči.

„Už je tady?“ zeptala se Delores Gómezová-Beuellová; stála u sporáku a vařila, s maličkou Connie na ruce. Virgil vtiskl všem třem ženám svého života políbení.

„Takže je,“ řekla Del a letmo mu ho oplátila; pak vyklopila smažené brambory s cibulí na mísu a odnesla ji na stůl. Davey přinesl otci plechovku piva z obrovské nové lednice Kelvinator a obřadně otevřel otvírákem oba protilehlé otvory nahoře; to byla další z jeho svatých povinností.

Večeře u Beuellových byla hotové představení. Davey věčně vstával a zase si sedal – nikdy nevydržel celou večeři sedět. Connie se vrtěla matce na klíně, nadšená lžiči, kterou si šťourala v puse, nebo s ní zase mlátila o stůl. Del krájela dětem jídlo, utírala stůl, když něco rozbryndaly, dávala Connii do úst malá sousta rozmačkaných brambor, a občas také sama něco snědla. Virgil jedl pomalu, do ničeho nekousal dvakrát, činil se však s vidličkou dokola po talíři a těšil se z divadla, které mu jeho rodina skýtala.

„Říkám ti, že Santovi stačí jen tři sušenky,“ Davey podával Jill informace o očekávaném nočním návštěvníkovi. „A sklenici mléka nikdy nedopije, protože má tolik práce. Vid', tati?“

„Říká se to.“ Virgil na syna zamrkal a ten se to pokusil opřevzat, jen však pokrčil jednu tvář, aby dokázal zavřít oko.

„Ostatně mu všichni nechávají stejnou svačinku.“

„Všichni?“ zeptala se Jill.

„Všichni.“

„Nedokážu pochopit, kdy přijde. Kdy vlastně přiletí?“ chtěla vědět Jill.

„Jestli nesníš večeri, tak nepřiletí vůbec.“ Del jí poklepala vidličkou na talíř a odhrnula jí část brambor od masa. „Čím dřív to sníš, tím dřív přiletí.“

„Hned jak všichni půjdeme do postele?“ zeptala se Jill. „Musíme už spát, vidíte?“

„Může to být kdykoliv mezi tím, kdy si půjdeme lehnout a kdy se probudíme.“ Davey měl odpovědi na všechny sestřiny otázky. Jelikož během léta přišel na to, jak to se Santou vlastně je, dal sám sobě za úkol dbát na to, aby na něj jeho mladší sestra dál věřila.

„To může být kolik hodin. Když tam to mléko bude stát moc dlouho, nebude k pití.“

„Může si ho ochladit tím, že se ho dotkne! Prostě strčí prst do sklenice s teplým mlékem, udělá *frnk* a hotovo. Mléko je zase studené.“

Jill to ohromilo. „Ten musí vypít spoustu mléka.“

Po večeri se Virgil a děti postarali o nádobí; Jill stála na židli nad dřezem a utírala vidličky a lžice jednu po druhé, zatímco Del byla nahoře, dávala maličkou spát a sama si na chvilku zdřímla; už to opravdu potřebovala. Davey otevřel otcí poslední plechovku piva dnešního večera a postavil ji na telefonní stůlek u krbu v obývacím pokoji, hned vedle toho, čemu říkali Tatkovovo křeslo. Když už tam Virgil seděl a uskával pivo, Davey

a Jill si lehli ke gramofonu a přehrávali si vánoční desky. Světlo v místnosti bylo vypnuté a stromek vrhal na stěny barevné šmouhy a kouzla. Jill si vlezla Virgilovi na klín a její bratr znovu a znovu přehrával desku o sobu Rudolfovi, až uměli všechna slova nazpaměť a začali si přidávat svá vlastní.

Měl velice lesklý nos.

„Jako žárovka!“

Všichni se mu posmívali.

„Haló, trumbero!“

Když došli k řádku o tom, že se zapíše do dějepisu, vykřikli svorně: „A do učebnice počtů!“

Del se smíchem sešla dolů. „Co byste vy blázni udělali z ‚Narodil se Kristus Pán‘?“ Ustrkla si z Virgilova piva a sedla si na svůj roh pohovky, z koženého pouzdra se zapínací svorkou si vyklepla cigaretu a zapálila si ji sirkami z popelníku, ležícího vedle telefonu.

„Davey, buď tak hodný a prohrábni ta polena,“ řekl Virgil.

Jill naráz ožila. „Můžu je prohrábnout já?“

„Až po mně. A nedělej si starosti. Santa má ohnivzdorné boty.“

„Já vím. Já vím.“

Poté, co se v ohni pošourala i Jill, poslala Del děti nahoru, aby se převlékly do pyžam.

Virgil dopil pivo, šel do předsíně a vytáhl ze skříně kufříkový psací stroj Remington. Delores mu ho koupila úplně nový, když byl v armádní nemocnici na Long Islandu. Psal jí tehdy na něm dopisy svou zdravou rukou, a pak ho terapeuti naučili psát – jak tomu říkal – všemi pěti a půl.

Vyndal psací stroj z kufříku, postavil ho na nízký kávový stolek a navinul do něj dva listy papíru, jeden na druhém – dával tam vždycky dva listy, aby se nepoškodil válec.

„Napište své dopisy Santa Clausovi, Vánočnímu dědečkovi nebo jak se jmenuje,“ řekl dětem, když se vrátily dolů; voněly zubní pastou a svěžím, čistým flanelem.

Jill ten svůj psala první, vždycky jednou klepla a pak chvíli nic, písmeno po písmenu a klávesa po klávese.

milí santoo clasi děkuju žes zase pišel děkujuti za bračnu
pro ošetřovatelku a za panenku Chodičku dofam že
my přineseš oboje veselé váonce mám tě Ráda JILL
BEUELLOVÁ

Davey si na svůj dopis vyžádal samostatný list papíru. Vysvětliil Jill, že nechce Santu zmást. Obě stránky zastrčil do psacího stroje a na několikátý pokus je usadil rovně.

24/12/53

Milý Santa Clausi. Má sestra Jill na tebe věří a já. Ještě taky. Víš, co chci letos k Vánocům, a věř mi, že jsi MĚ NIKDY NESKLAMAL...!“ Tumaš samozřejmě studené mléko a cukroví co mu taky říkají sušenky. Napřesrok musíš přinést dárky i pro maličkou Connie poněvač to už bude dost vellká Ano??? jestli to mlíko bude teplý, ochlať si ho prstem

David Amos Beuell

Davey nechal svůj dopis viset z vozíku psacího stroje a postavil ho proti krbu, aby ho Santa určitě uviděl.

„Mládeži, měli byste si ty dárky vyrovnat pod stromečkem na hromádky. Aby to ráno bylo jednodušší,“ řekl Virgil. Santa dárky, které si od něj vyžádali a které měl na starost, na Boží hod ráno vždycky nechával rozbalené, takže si s nimi mohli okamžitě hrát a Virgil a Del tak měli čas na ranní kávu. Dárky od příbuzných – od strýčka Guse a tety Ethel, od strýčka Andrewa a tety Marie, od Goggyho a Pop, od Nany a Lea, z takové dálky jako Urbana ve státě Illinois a z tak blízka jako Holt's Bend – se už kolik dnů hromadily pod stromečkem a přibývalo jich skoro pokaždé, když zašli na místní poštu.

Hned jak vyrostly dvě kupky dáreků označené DAVEY a JILL, uložily děti gramofonové desky zpátky do obalů a alba odnesly na policičku. Del požádala Jill, aby na velkém skříňovém rádiu naladila nějaký štědrovečerní program s vánoční hudbou, v které by se nezpívalo o sobovi s červeným nosem.

Sušenky upekli už 23. prosince. Jill je vytáhla z lednice a urovnala na talířek, zatímco Davey nalil do vysoké sklenice mléko. Potom tu svačinku odnesli na konferenční stůl a položili tam vedle psacího stroje. Od té chvíle už jim nezbývalo než čekat. Davey přiložil na oheň další poleno a Jill se znovu uvelebila na otcově klíně, zatímco rádio hrálo vánoční koledy oslavující mudrce, svaté noci a Ježíšovo narození.

Nedlouho nato Virgil odnesl svou spící dceru do postele, uložil ji do přikrývek a žasl nad tím, jak měkce má děvčátko zavřené oči a rty, navíc úplně stejné jako Deliny, jen ve zmenšeném měřítku. V obývacím pokoji seděl na pohovce Davey a nakláněl

se blízko k matce, která mu prsty cuchala vlasy. „Spolkla to i s navijákem,“ řekl.

„Jsi dobrý starší bratr,“ řekla mu Del.

„Ale houby. To by udělal každý.“ Davey se díval do ohně. „Když se mě Jill poprvé zeptala, jestli je Santa opravdu skutečný, jako kdyby se bála zeptat tebe a chtěla, aby to zůstalo v tajnosti mezi námi dvěma, nevěděl jsem, co jí mám říct.“

„A jak jsi to zvládl, zlato?“

„Právě tenkrát jsem si vymyslel ten plán. Mít odpověď na každou otázku, se kterou přijde. Jak to Santa dělá, že stačí zajít do každého domu? Jezdí superrychle, a těch domů zas až tolik není. Co když nějaký dům nemá komín? Může použít troubu nebo pec.“

„Ochladit mléko tím, že se ho dotkne,“ řekla Del šeptem synovi, zatímco mu odhrnovala vlasy z jemné kůže na čele. „To bylo chytré. A pohotové.“

„To byla hračka. Je přece kouzelník.“

„Brzo to budeš muset opakovat s Connií.“

„No ovšem. Mám to teď na starost.“

Virgil se vrátil dolů a posadil se do Tatškova křesla, právě když z úst Binga Crosbyho zněla latinská koleda.

„Tati, jak takové rádio funguje?“ chtěl vědět Davey.

Ve čtvrt na jedenáct si Davey šel lehnout s tím, že to možná byl nejlepší Štědrý den, jaký zažil.

„Mám udělat trochu kávy?“ zeptala se Delores.

„To by bylo bezva,“ řekl Virgil a šel za ní do kuchyně, kde jí znemožnil, aby se natáhla pro plechovku s kávou, poněvadž ji obemkl pažemi a políbil. Oplatila mu to a oba cítili, že taková políbení jsou jedním z důvodů, proč jsou ještě pořád manželé. Onen polibek trval déle, než jeden i druhý očekávali, a pak se na sebe usmáli. Del připravila kávu, zatímco Virgil stál vedle ní u sporáku.

„Za rok bychom mohli zkusit jet na půlnoční,“ prohlásila Delores. „Vychováváme bezbožné děti.“

„Jenom Daveyho,“ usmál se potichu Virgil. Davey se narodil sedm měsíců po jejich svatbě.

„Půlnoční mše je překrásná.“

„To bys chtěla, aby tři malé děti byly na Štědrý den tak dlouho vzhůru? Abychom jeli až do kostela svaté Marie? Že bychom to zkusili dnes večer, při tom, jak sněží?“

„McElhennyovi to zvládají.“

„Ruth McElhennyová nemá víc rozumu než plechovka buráků. A Ed se jí neodvází odporovat.“

„Ale stejně. Ty svíce a ta hudba. Je to tak krásné.“ Del věděla, že v příštích letech na půlnoční mši pojedou. Ne proto, že by se jí neodvážil odporovat, ale proto, že rád plní její přání. O těchto Vánocích to však byla jen jeho ruka na její – v klidné teplé kuchyni zasněženého domu, kde spolu seděli u kávy.

Virgil si znovu obul galoše, vzal si svůj těžký zimník a otevřel domovní dveře jen natolik, aby mohl škvírou vyklouznout ven. Připadly skoro tři palce sněhu. Prostovlasý došel k plymouthu a vytáhl z kufru Santovu nadílku. Jelikož nechtěl riskovat, že na omrzlé pěšině upadne, vzal si toho raději míň

a šel dvakrát. Když zavíral kufr, zůstal na chvíli stát a přemítal o poslední hodině Štědrého dne 1953. Byla studená noc, to ano, ale Virgil zažil studenější.

Jak opatrně našlapoval, ucítil zdánlivou bolest tam, kde dřív míval levou holeň. Pět kroků k domovním dveřím šel pomalu a po jednom.

Del položila brašnu pro ošetřovatelku na Jillinu hromádku pokladů. Panenka Chodička, „úplně jako opravdová holčička“, potřebovala baterie. Santa baterie měl. Davey měl už zanedlouho najít svůj kosmodrom, s věžemi, vojáky a odpalovacími rampami na pero, které – až Virgil smontuje jednotlivé součástky – budou skutečně odpalovat kosmické lodi do vesmíru. Connii potěší nová dětská deka na hraní a sada kostek, které Santa přivezl přímo ze severního pólu. Když všechno rozložili a Chodička se na zkoušku prošla, Virgil a Del se posadili těsně k sobě na pohovku a znovu se líbali.

Vážení čtenáři,

právě jste si přečetli přesně deset tisíc slov, jež jsme vám na základě svolení autora mohli nabídnout jako bezplatnou ukázkou. Pokud chcete číst dál, stačí maličko: koupit si tuto knihu u vašeho oblíbeného prodejce elektronických knih. Přejeme příjemný čtenářský zážitek!